

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: P.B., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11.6.2014, č.j. KrÚ 28635/2014/ODSH/14,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 12.2.2014, č.j. MUHO-2447/2014, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 4 písm. c) a ust. § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a z naplnění skutkové podstaty přestupků v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o

silničním provozu. Těchto přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 21.11.2013 ve 22:54 hod. řídil po silnici I. třídy č. 35 po obchvatu Holic, okres Pardubice, od křižovatky z místní komunikací (ulice Smetanova) osobní automobil zn. BMW 530, rek. zn. „X“, se kterým vlevo předjížděl před sebou a ve stejném směru jedoucí služební vozidlo Policie ČR zn. Volkswagen Passat v úseku, který byl označen v jeho směru jízdy svislou zákazovou dopravní značku B21a „Zákaz předjíždění“, tj. předjížděl v místě, kde bylo místní úpravou – dopravní značkou předjíždění zakázáno a dále překročil nejvyšší povolenou rychlost 90 km/hod., když vozidlo řídil v měřeném úseku rychlostí 128 km/h, po odečtení tolerance rychlostí 124 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 38 km/h. Tato rychlost byla změřena v policisty silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C s fotozáznamem. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit paušální částkou náklady řízení.

První žalobní bod obsahoval námitky žalobce týkající se doručování písemností v přestupkovém řízení. Uvedl, že zmocněnec žalobce požádal o doručování písemností na elektronickou adresu „X“, písemnosti však správní orgán na tuto doručovací adresu nedoručil a ani se o to nepokusil, tedy nelze dovozovat účinky doručení fikcí při doručování na adresu trvalého pobytu. Dále zpochybnil to, že písemnosti ze správního orgánu byly doručovány zákonným způsobem. Zástupce žalobce měl nastavený „*pozitivní antispamový filtr tak, že ho server přijímal pouze e-maily zaslané z oficiálních adres elektronických podatelén, a to za účelem oddělení nevyžádané pošty od důležité úřední korespondence*“, přičemž zástupce žalobce „*legitimně očekával*“, že mu správní orgány budou vypravovat písemnosti z elektronické adresy elektronické podatelny. Dále žalobce uváděl svou argumentaci týkající se jeho názoru o tom, že legitimně očekával odesílání datových zpráv pouze z elektronické podatelny správního orgánu. Dospěl k závěru, že nemohlo dojít k doručování fikcí dle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“). S tímto žalobním bodem souvisí další žalobní body, které zpochybňují zákonnost ústního jednání, když žalobce tvrdí, že zmocněnci žalobce nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, nemohl tak navrhopvat důkazy a klást otázky svědkům, rozhodnutí správního orgánu je nezákonné, nebyla splněna podmínka daná ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro provedení ústního jednání v nepřítomnosti obviněného, bylo porušeno právo na výslech svědků a ústní jednání bylo provedeno „*nezákonně v nepřítomnosti žalobce*.“ S tím souvisí i další žalobní bod, ve kterém žalobce namítl porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvouinstančnost řízení, kdy žalobci nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nemohl uplatnit relevantní odvolací důvody a dále to souvisí s prvním žalobním bodem, který obsahoval námitky k doručování písemností. Další žalobní bod byl označený jako „*postup v rozporu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu*“, kdy žalobce nebyl vyzván k doplnění podání odvolání, na elektronickou doručovací adresu žalobce nebyla doručena výzva k doplnění odvolání. Namísto toho vydal žalovaný žalované rozhodnutí, které lze označit za „*překvapivé*“. V posledním žalobním bodu označeném jako „*nezákonné rozhodnutí bez důkazů*“ uvedl žalobce námitky, které se týkaly již skutkového stavu věci, kdy uvedl svou verzi celého „*přestupkového příběhu*“. Tvrdil, že řídil vozidlo BMW 530D na výše zmíněné komunikaci, kdy byl na obchvatu kolem Holic „*předjet černým vozidlem BMW*“, toto jelo velkou rychlostí, následně jej prý dojeli policisté, kteří po chvíli dali vozidlu znamení k zastavení a „*při kontrole jej konfrontovali s obviněním, že překročil nejvyšší povolenou rychlost a taktéž, že nedovoleně předjížděl*.“ Na tomto místě opětovně žalobce poukazuje na údajné vady doručování, když tvrdí, že „*pokud by byl zmocněnec řádně*

předvolán, mohl se tak účastnit ústního jednání, na kterém byly vyslýcháni svědci. V případě výsledku svědka R. se jednalo nikoliv o výslech, ale o čtení úředního záznamu policistou, podle názoru žalobce není možné, aby po čtvrt roce si policista vybavil s přesností na minuty čas, kdy byla změřena rychlost vozidla žalobce a i naměřenou hodnotu rychlosti a vše vypověděl bez doplňující otázky správního orgánu. Jednalo se o předem připravený příběh uvedený již v úředním záznamu. Pokud by byl vyslechnut i druhý zasahující policista, vyšly by najevo rozpory v jeho výpovědi. Správní orgán pochybil, když nevyslechl i druhého policistu. Videozáznam nezobrazuje neznámé vozidlo, jak předjíždí vozidlo policistů, videozáznam č. 00013 byl využit v neprospěch žalobce. Dle názoru žalobce tento videozáznam jeho vinu nějak neprokazuje. Dále namítl, že měřící zařízení zřejmě nepracovalo správně, neboť nelze zpětně určit jeho polohu v důsledku nesprávně zobrazených GPS souřadnic, přitom poukázal na „odborný posudek“ ze dne 27.7.2014 vypracovaný P.Š. (nejednalo se však o znalecký posudek – pozn. krajského soudu). Dále žalobce tvrdil, že na fotografii je pravděpodobně zobrazeno jiné vozidlo, než vozidlo řízené žalobcem, tj. BMW 530D, ale vozidlo zn. Mercedes E. Ve spise je založen druhý videozáznam (00014), kdy není zřejmá časová posloupnost těchto záznamů, tedy který byl pořízen dříve, není ani zřejmé, že záznam 00013, na kterém je patrné protiprávní jednání, avšak nikoliv, že je vyobrazeno vozidlo žalobce, byl pořízen stejného dne, jako záznam 00014. Vydání jsou datována, nelze z ničeho dovodit jejich souvislost, na záznamu č. 00013 je zřejmé, že vozidlo poté, co předjelo vozidlo policie, prudce brzdí, poté co předjelo vozidlo policie – patrně v důsledku zapnutí modrých světel na policejním vozidle, pak je však zřejmé, že druhé vozidlo, na kterém je vyobrazeno vozidlo žalobce, nemůže mít s vozidlem na prvním záznamu souvislost. Přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti nebyl žalobci prokázán. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci na obhajobu svého rozhodnutí, když uvedl podstatné skutečnosti ze správního spisu a z žalovaného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s **odkazem** na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým **odkazem** na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným

námítkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelně a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy

rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitně** - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti

konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

K námitkám uvedeným v prvním žalobním bodu (**doručování písemností v rozporu se zákonem**) a k žalobním bodům „*nezákonně vedené ústní jednání v nepřítomnosti zmocněnce žalobce, porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvouinstančnost řízení a postupu v rozporu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu*“, které jsou „postaveny na půdorysu“ prvního žalobního bodu (zpochybnění doručování písemností), uvádí soud **tyto skutkové a právní závěry**:

Jak vyplývá ze správního spisu správního orgánu prvního stupně, bylo žalobci zasláno oznámení o zahájení správního řízení o přestupcích a sdělení obvinění ze dne 9.12.2013, přičemž současně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 6.1.2014 v 8:00 hod, konaném u správního orgánu prvního stupně. Toto sdělení obvinění včetně předvolání k jednání bylo doručeno žalobci fikcí dne 20.12.2013. Toto jednání o přestupku se skutečně konalo dne 6.1.2014, ke kterému se nedostavil řádně předvolaný žalobce, avšak dostavila se M.V., která předložila správnímu orgánu plnou moc dne 5.1.2014, ve kterém požádala o doručování písemností elektronicky na e-mailovou adresu „X“. Při tomto jednání bylo provedeno dokazování záznamem o přestupku s fotozáznamem, ověřovacím listem č. 28/13 měřícím zařízením RAMER 10C, protokolem o absolvování školení policistů užíváním radarového rychloměru RAMER 10C, záznamem z tohoto rychloměru, CD-R nosičem s videozáznamem z místa páchání přestupku a výpisem z evidenční karty žalobce. Poté správní orgán prvního stupně obdržel od M.V. písemné vyjádření ke spisovému materiálu, ve kterém uvedla věcné námitky k obvinění žalobce (mimo jiné i v žalobě namítané nedostatečné řešení místa měření, když GPS souřadnice „*zobrazují chybný údaj*“). Následně bylo doručováno M.V. vyrozumění o konání ústního jednání dne 12.2.2014, přičemž toto vyrozumění nejprve se pokusil správní orgán prvního stupně odeslat elektronicky na elektronickou adresu, kterou M.V. udala v plné moci (č.l. 34 správního spisu), avšak toto doručení nebylo potvrzeno zaručeným elektronickým podpisem M.V. tak, jak požaduje platná právní úprava (§ 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění - dále jen „*správní řád*“). Proto správní orgán prvního stupně **správně** odeslal toto vyrozumění zmocněnci poštou a toto vyrozumění bylo doručeno zmocněnci M.V. **fikcí**, o čemž svědčí doručenka založená na č.l. 33 (její originál je omylem přilepen na listu č.l. 8). Ústního jednání konaném dne 12.2.2014, při kterém byl vyslechnut zasahující policista Petr Rezler, se zmocněnec žalobce nezúčastnil, přestože mu bylo vyrozumění o nařízení ústního jednání

zákonným způsobem doručeno, jak soud ještě dále uvede. Rovněž **rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručeno zmocněnci žalobce fikcí** po předchozím neúspěšném pokusu o doručení na výše zmíněnou udanou el. adresu M.V., když správní orgán neobdržel potvrzení přijetí doručení rozhodnutí o přestupcích tak, jak požaduje platná právní úprava (§ 19 odst. 8 správního řádu). Doručení zmíněných písemností v řízení o přestupcích považuje krajský soud za zákonné, když naopak námitky žalobce považuje za nesprávné, přičemž postup zmocněnce žalobce M.V. a i námitky žalobce uvedené v žalobě sepsané v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným advokátem Mgr. Topolem považuje krajský soud za **součást účelové a obstrukční procesní strategie, kterou takto hodnotil již i Nejvyšší správní soud**. Ostatně i vlastní námitky obsažené v žalobě týkající se doručování již byly předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu, jak bude dále uvedeno.

Námitky týkající se doručování jsou totiž oblíbenou „parketou“ účelové argumentace žalobců zastupovaných v obdobných přestupkových věcech shora uvedeným advokátem. Námitka žalobce, že písemnosti odesílané elektronicky na zmocněncem udanou el. adresu nebyly odesílány z elektronické podatelny správního orgánu, je už poněkud „zastaralá“ (to stejné tvrdil jiný žalobce zastupovaný jmenovaným advokátem, např. ve věci sp. zn. 52A 30/2014, přičemž v této věci dospěl podepsaný soud k závěru, že právní úprava nikde nestanoví povinnost správním orgánům zasílat, resp. vypravovat elektronicky datové zprávy výlučně z elektronické podatelny správního orgánu).

Zmocněnci žalobců v obdobných věcech, tj. v dané věci i zmocněnec M.V., zřejmě **mylně založili svou účelovou procesní strategii** na existenci této povinnosti s tím, aby v přestupkovém řízení požádali o doručování na jimi udanou elektronickou adresu, tj. i v projednávané věci, aby pak nepotvrzovali přijetí těchto zpráv odesílaných elektronicky s poukazem o nastavení přijímání datových zpráv s použitím SPAM filtru a následně zpochybňovali až v žalobách doručování těchto zpráv (a to i např. rozhodnutí správního orgánu o přestupku). To se však hluboce zmýlili, zmýlila se i zmocněnkyně M.V. a mýlí se i žalobce v žalobě. Svůj postup totiž zřejmě založili na ust. § 11 odst. 3 zákona č. 440/2004 Sb., kterým byl změněn zákon o elektronickém podpisu (zákon č. 227/2000 Sb.) a na výkladu tohoto ustanovení obsaženém v rozsudku NSS č.j. 1Ans 5/2010-172 (což je patrné např. z žaloby podané ve věci sp. zn. 52A 30/2014). **Přehlédli však**, tj. přehlédla to i M.V. a žalobce, že toto ustanovení bylo zákonem č. 167/2012 Sb. změněno a **povinnost odesílat datové zprávy z elektronické podatelny správnímu orgánu v něm stanovena není**. Navíc již i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.12.2014, č.j. 6As 218/2014-33, uvedl, že *„z platné právní úpravy nelze dovodit povinnost správnímu orgánu odesílat písemnosti pouze z elektronické adresy podatelny správního orgánu, a že s odesláním písemností z elektronické adresy zaměstnance výpravny správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy na elektronickou doručovací adresu (e-mail) účastníka správního řízení.“* Pokud tedy nepotvrdí adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu, tj. správní orgán je oprávněn doručovat písemnosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (srov. rozsudek NSS ze dne 15.12.2014, č.j. 6As 218/2014-33). Úřední osoba Martin Cíl tedy byla oprávněna zasílat ze své e-mailové adresy písemnosti na základě požadavků zmocněnce žalobce, a pokud ten nepotvrdil převzetí takto odeslaných písemností, byl oprávněn správní orgán postupovat dle § 19 odst. 8 správního řádu a doručovat mu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Nemůže tak uspět tvrzení

žalobce o tom, že se o e-mailové zprávě nemohl dozvědět z důvodu, že měl „vyhrazenou“ elektronickou adresu jen pro komunikaci se správními orgány, tj. pro přijetí zpráv zaslaných z elektronických podatelů úřadů, když měl tak nastaveny „SPAM filtry“. Tato skutečnost proto nemohla mít žádný vliv na zákonnost postupu správního orgánu prvního stupně, navíc pokud skutečně měl takto zmocněnec žalobce nastaveny SPAM filtry, tak to byl **jeho problém**, o kterém nemusel a nemohl ani správní orgán vědět. Ostatně pregnantně se k tomu vyjádřil i NSS (což svědčí o tom, že když i NSS řešil tuto námitku s tvrzením o nastavení SPAM filtrů, též v případě zastoupeném jmenovaným advokátem, tak se skutečně jedná o předem promyšlený, připravený scénář v obdobných věcech), který v odst. 20 rozsudku ze dne 15.12.2014, č.j. 6 As 218/2014-34 uvedl: „*Stěžovatel tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, avšak nemožnost seznámit se s elektronickou zprávou si zapnutím spamového filtru, jak tvrdí, zjevně způsobil sám. Stěžovatel si musí být vědom toho, že pokud sám omezuje možnosti doručení zprávy, vystavuje se nebezpečí, že mu zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena.*“ Toto tvrzení žalobce rovněž považuje soud za **součást zvolené účelové procesní strategie**, tj. proto, aby žalobce „vysvětlil“ to, proč zprávy zasílané elektronicky nepřebíral, tj. nepotvrzoval jejich převzetí. Správní orgány ale nekrátily žalobce na jeho právech, naopak postupovaly v souladu s platnou právní úpravou a zasílání písemností nikoliv z elektronické podatelny správních orgánů nemělo **žádný vliv na zákonnost jejich postupu**. Navíc na zasílání „zpráv“ elektronicky, na základě požadavku zmocněnce žalobce, **nevznikl žalobci právní nárok**. Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělil, **zejména může-li to přispět k urychlení řízení**. Toto ustanovení nelze vykládat tak, že v případě sdělení požadavku účastníka na doručování písemností na jím udanou adresu, je správní orgán automaticky bez dalšího povinen takovému požadavku vyhovět. Účastník řízení **nemá právní nárok na to, aby mu správní orgán doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo jím sdělenou elektronickou adresu**. Dojde-li správní orgán k závěru, že takový požadavek účastníka řízení k urychlení řízení přispět nemůže, ale je např. motivován snahou účastníka zpomalovat celý proces, bude mu doručovat standardním způsobem (srov. Vedral, J., Správní řád, komentář, nakl. BOVA POLYGON, Praha 2006, str. 164). **Správní řád dále nestanoví, že by správní orgán o tomto požadavku měl vydávat nějaké zvláštní rozhodnutí**. Proto v dané věci jestliže zmocněnec žalobce nepotvrzoval písemnosti zasílané mu elektronicky na jím udané adresy, tak **byl oprávněn správní orgán rozhodnout o zasílání písemností v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu**, tj. jako kdyby zmocněnec žalobce o doručování na el. adresu nepožádal.

Ostatně jasně se k tomu vyjádřil i dle NSS v rozsudku ze dne 20.5.2015, č.j. 4 As 76/2015-37:

„[30] Závěrem je třeba zdůraznit, že samotné doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není spojováno s přijetím předmětného e-mailu zmocněnkyní stěžovatele, nýbrž s následným doručením tohoto rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. **Pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen**, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci (srov. § 19 odst. 3 správního řádu). Doručení písemností tímto způsobem je vázáno na součinnost příjemce písemností. Případné pochybení správního orgánu, který opomene opatřit uznávaným elektronickým podpisem zprávu, jejímž prostřednictvím zasílá doručovanou písemnost (zde rozhodnutí správního orgánu prvního

stupně) účastníkovi, proto nemůže vést automaticky k vadě následného doručení této písemnosti prostřednictvím poštovní licence a nezákonnosti rozhodnutí o zamítnutí odvolání účastníka pro jeho opožděnost. “

Navíc je krajskému soudu z již **dlouhé řady jiných věcí** (např. sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, 52 A 80/2014) známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (R.K., M.V., M.J., K.S.) stejnou či obdobnou procesní strategii. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejších soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014 či již zmíněný vedený pod sp.zn. 52 A 80/2014). Aby nebyla vzbuzena pochybnost o neúčelovosti takového postupu, tak ne vždy tito zmocněnci na písemnosti zasílané elektronicky nereagují a v řízení volí různé účelové postupy (viz dále uvedené judikáty NSS). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že **„není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle“** (viz rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) **„přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“ (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31).** V jiném rozsudku NSS (ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26) rovněž jiný senát NSS obdobně hodnotí zkušenosti s případy zastupovaným jmenovaným advokátem (dr. Topol) takto: **„Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K.S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek. “**

V dané věci má soud za to, že i daná věc nevybočuje z uvedeného **účelového charakteru** jednání zmocněnce žalobce a **námítky žalobce týkající se snahy žalobce o zpochybnění doručení žalovaného rozhodnutí považuje soud za účelové, obstrukčního charakteru**. Uvedené podklady svědčící o tom, že žalovaný postupoval při doručování žalovaného rozhodnutí s platnou právní úpravou, považuje soud za dostatečné a věrohodné. K otázce odesílání datových zpráv z elektronické podatelny správního orgánu soud uvádí, že žalobce neuvedl argumentaci k jeho názoru o povinnosti odesílání těchto „zpráv“ výlučně z elektronické podatelny správního orgánu. Pokud měl na mysli ust. § 11 odst. 3 zák. č. 440/2004 Sb., kterým byl změněn zákon o elektronickém podpisu (zák. č. 227/2000 Sb.), a dále výklad tohoto ustanovení týkající se i odesílání datových zpráv prostřednictvím elektronické podatelny obsažený v rozsudku NSS č.j. 1 Ans 5/2010-172, tak je nutné konstatovat, že toto ustanovení bylo zákonem č. 167/2012 Sb. změněno a povinnost odesílat datové zprávy v něm správnímu orgánu již stanovena není. Podle názoru krajského soudu **z platné právní úpravy týkající se doručování písemností účastníkům správního řízení (zejména ze správního řádu) nevyplývá, že když správní orgán doručuje na el. adresu udanou mu účastníkem řízení (§ 19 odst. 2 a 8 správního řádu), přičemž písemnost je opatřena zaručeným elektronickým podpisem (§ 11 odst. 3 zák. č. 227/2000 Sb.), tak že by v takovém případě byl jeho postup nezákonný a nebylo by možné v případě nepotvrzení převzetí písemnosti postupovat dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu, tedy doručovat tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Tento závěr ostatně zastává i NSS (srov. rozsudek NSS ze dne 15.12. 2014, č.j. 6 As 218/2014-33).**

Ve světle výše uvedených závěrů soud nepovažoval za důvodné pochybnosti žalobce o tom, zda byly písemnosti skutečně odesílány elektronicky, když soud v tomto soudním řízení nebude vyhledávat za žalobce argumentaci a důkazy za účelem obhajoby výše zmíněné účelové a obstrukční strategie, když soud funkci advokáta žalobce neplní. Proto v daném případě stačilo, když správní orgán založil do spisu listinu – výtisk z aplikace Microsoft Outlook, dle kterých oprávněná úřední osoba, Martin Cíl, zasílal veškeré písemnosti, a to předvolání k ústnímu jednání, rozhodnutí o přestupku a dokonce i výzvu k odstranění vady podaného odvolání (toto bylo učiněno v blanketní formě), M.V. na výše zmíněnou e-mailovou adresu. Protože krajský soud neshledal důvodnými námitky obsažené v žalobním bodu zpochybňujícím doručování písemností, **tak tento závěr měl i vliv na posouzení dalších žalobních námitek (nezákonně vedené ústní jednání, porušení práva na spravedlivý proces, postup v rozporu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu). Není totiž pravdou, jak tvrdí žalobce, že zmocněnci žalobce nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, a že mu tím bylo upřeno právo navrhopvat důkazy a pokládat otázky svědkům, o toto právo se sám žalobce prostřednictvím svého zmocněnce, v důsledku výše zmíněné mylné obstrukční procesní strategie, připravil. Byl to tedy zmocněnec M.V., která uvedenou chybnou procesní strategii znemožnila žalobci využít svá práva na svou obhajobu v přestupkovém řízení, nikoliv správní orgán.** Zmocněnci žalobce totiž bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, bylo mu doručeno i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a byla mu i doručena výzva k odstranění vad blanketního odvolání, když, jak soud již výše uvedl, názory žalobce zpochybňující zákonnost doručování nebyly důvodné. O právo účasti na ústním jednání (navíc jednalo se jen o druhé jednání konané dne 12.2.2014, když při prvním jednání dne 6.1.2014 byl zmocněnec M.V. přítomen) se v podstatě **žalobce prostřednictvím zmocněnce M.V. připravil sám, vědomě, s obstrukčním úmyslem, tj.**

zpochybnit zákonnost celého přestupkového řízení za pomoci využití své procesní strategie týkající se své mylné představy o postupu správních orgánů při doručování písemnosti prostřednictvím datových zpráv (argumentace nastavením spamového filtru, nepotvrzování datových zpráv zaručeným elektronickým podpisem). Zmocněnec žalobce nepostupoval proto tak, jak by bylo možné legitimně v souladu s tvrzenou a na první pohled upřímnou snahou zástupce žalobce o hájení práv účastníka správního řízení očekávat. **Zmocněnec žalobce totiž výše zmíněnou obstrukční a účelovou strategií spíše žalobci uškodil, než mu pomohl.** Pokud se zmocněnec žalobce, ač mu bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání konaném dne 12.2.2014, řádně doručeno, tohoto jednání neúčastnil, když se řádně z jednání neomluvil, tak může správní orgán dokonce rozhodnout věc na ústním jednání v jeho nepřítomnosti, jak je to obvyklé (srov. rozsudek NSS ze dne 2.10.2013, č.j. 6As 29/2013-87). Tím spíše může v takovém případě bez účasti žalobce či jeho zmocněnce provést dokazování. Rovněž nic neshledává krajský soud nic nezákonného na postupu správního orgánu v souladu s právem žalobce na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvouinstančnost řízení. **Není pravdou, že zmocněnec žalobce nemohl uplatnit relevantní odvolací důvod, resp. žalobce nemohl uplatnit relevantní odvolací důvod prostřednictvím zmocněnce M.V., když ta výše zmíněným účelovým a obstrukčním postupem v podstatě samotnému žalobci toto právo upřela, neboť není pravdou, že jí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo doručeno, to doručeno bylo, a to fikcí, jak vyplývá ze správního spisu, přičemž M.V. pouze spoléhala na uvedenou účelovou a obstrukční strategii s tím, že se následně, a to i v soudním řízení (což mohla i očekávat, nezastupovala v řízení o přestupku tohoto druhu poprvé) bude úspěšně zpochybňovat doručování písemností, tj. i tohoto rozhodnutí o přestupcích.**

Součástí uvedené účelové strategie zmocněnce M.V., jako ostatně již výše zmíněných dalších zmocněnců, je **podání odvolání v blanketní formě, když až v žalobě uplatňují žalobci, nikoliv náhodou zastupovaní jmenovaným advokátem celou plejádu věcných námitek, ač tak mohly učinit již v odvolání proti rozhodnutí o přestupku.** Následně v žalobách zpochybňují doručování výzvy k odstranění vad (např. zpochybňují doručení těchto výzev na jím udané elektronické adresy a z toho vyvozují závěr o neúčinnosti takového doručení výzvy). Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že zmocněnec žalobce nebyl vyzván k odstranění vad v blanketním odvolání, naopak **vyzván byl**, jak vyplývá ze správního spisu (výzva ze dne 20.3.2014, č.l. 68 správního spisu). Proto v tomto případě **nedošlo k rozporu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu**, jak tvrdí žalobce v žalobě. Vydání žalovaného rozhodnutí tak nelze označit za překvapivé, jak tvrdí žalobce v žalobě, neboť naopak bylo možné očekávat jeho vydání, a to nikoliv s ohledem na existující judikaturu, jak tvrdí žalobce, ale s ohledem na platnou právní úpravu zahrnující to, že v případě nedoplnění blanketního odvolání může odvolací správní orgán odvolání věcně rozhodnout.

K žalobnímu bodu označeného jako „**nezákonné rozhodnutí bez důkazů**“, soud uvádí následující skutkovou a právní argumentaci“.

Verzi žalobce o tom, že zřejmě došlo k záměně jeho vozidla (BMW) s jiným vozidlem (černé vozidlo BMW) považuje soud za zcela **účelovou**. Jednak tuto verzi uplatnil žalobce až v žalobě, přestože měl možnost takovou námitku vznést v průběhu správního řízení, tam však se pouze spoléhal na zmíněnou obstrukční strategii, navíc by jistě uvedl policistům při zastavení vozidla, po spáchání přestupků. Skutkový stav věci byl zjištěn dostatečným

způsobem, nelze o něm pochybovat, přičemž z podkladů rozhodnutí, jak soud dále uvede, nevyplývá vůbec žádná indicie o věrohodnosti a pravdivosti této námitky, kterou soud považuje za účelovou (resp. celou tuto verzi považuje za nevěrohodnou a účelovou). Pokud žalobce tvrdí, že tuto skutečnost by uvedl, jestliže by byl zmocněnec řádně předvolán a mohl se účastnit dalšího jednání, tak tento zmocněnec řádně předvolán byl a mohl se účastnit dalšího jednání, jak soud již výše uvedl. Navíc žalobce zcela přehlédl, že prvního jednání konaném dne 6.1.2014 se zmocněnec žalobce M.V. zúčastnil a **jistě by tuto verzi, pokud by byla pravdivá, jistě uvedl**, pokud tak neučinil, je to spíše důkaz o její nevěrohodnosti a účelovosti. Rovněž pochybnosti o výsledku zasahujícího policisty podpraporčíka P.R. nepovažuje krajský soud za důvodně zpochybněný. Z protokolu o ústním jednání ze dne 12.2.2014, při kterém byl proveden tento výslech, nevyplývá, že by byl pouze čten úřední záznam. Žalobce zpochybňuje nedůvodně údaje uvedené tímto svědkem při výslechu. Vzhledem k hrubému porušení dopravních přestupků (předjíždění policejního vozidla rychlostí 124 km/h v místě, kde je povolená rychlost 90 km/h, navíc v místě, kde je zákaz předjíždění, **naopak mohl utkvět v paměti policisty tak**, že byl schopen při tomto výslechu uvést i **podrobnosti přestupkových jednání žalobce**. Protože s takovým hrubě porušujícím jednáním řidiče se snad nemůže setkat policista každý den. Navíc **lidskou paměť nelze podceňovat**, tím spíš, když jak žalobce uvedl, policista zřejmě řeší denně desítky případů dopravních přestupků, tak že taková praxe mu naopak může jeho bystrost a paměť upevnit, než ochabít (a navíc sám zmocněnec žalobce připravil žalobce o možnost zpochybnit tuto svědeckou výpověď při jeho výslechu tím, že se ho bezdůvodně nezúčastnil, když se spoléhal pouze na svou výše zmíněnou obstrukční strategii). K výslechu druhého zasahujícího policisty neměl správní orgán důvodu, tím spíš, když zmocněnec žalobce v průběhu správního řízení takový výslech ani nenavrl a žalobce pouze **bezdůvodně předjímá**, že by v případě tohoto dalšího výslechu „*vyšly najevo rozpory v jeho výpovědi a výpovědi svědka R.*“, **aniž k tomu uvádí nějaký konkrétní věcný argument, z kterého tuto svou vlastní hypotézu dovozuje. Vina žalobce byla prokázána provedením dostatečných důkazů, které dostatečně svědčí o vině žalobce.**

V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Správní orgán je povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu). Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu, kdy správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a nemusí akceptovat důkazy navržené účastníkem řízení, pouze musí vysvětlit přezkoumatelným způsobem, proč takové důkazy nebudou provedeny (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2014, č.j. 2As 33/2014-29). V projednávané věci sloužil jako podklady pro napadené rozhodnutí mimo jiné oznámení o přestupku podané Policí ČR, úřední záznam o podezření z přestupku, ověřovací list měřícího zařízení RAMER 10C, č. 28/13, záznam o přestupku z fotodokumentací, včetně fotografie, na níž je zachyceno vozidlo v okamžiku přestupku, dále videozáznam zachycený na CD nosiči, přičemž ověřovací list měřícího zařízení byl platný a policisté byli k jeho používání proškoleni (č.l. 3, 4 správního spisu). Z **fotodokumentace** je patrné změřené vozidlo s registrační značkou a rychlost, která mu byla naměřena, když je z ní i zřejmé, že se jedná o

nikoliv jak žalobce rovněž účelově tvrdí až v žalobě, vozidlo Mercedes, ale jedná se skutečně o vozidlo BMW (to lze seznat z tvaru zadní části vozidla včetně značky vozidla, které je na rozdíl od značky vozidla Mercedes plné a navíc tomu odpovídá i tvar zadních světel. K tomu netřeba žádných odborných znalostí, tím spíše u žalobce jako řidiče vozidla BMW určitě zná i vozidlo zn.. Mercedes obdobné kategorie). Jednání zahrnující zakázané předjíždění bylo prokázáno pořízeným videozáznamem, na kterém je vidět vozidlo pořízené žalobcem, které v úseku, kde je to zakázáno dopravní značkou B21A, předjíždělo. Námitku k přesnosti údajů GPS vznesl zmocněnec v průběhu přestupkového řízení, proto správní orgán doplnil do spisu vyjádření výrobce měřicího zařízení k přesnosti údajů GPS a s touto námitkou se vypořádal již správní orgán prvního stupně v žalovaném rozhodnutí. Z tohoto vyjádření vyplývá, že pozice GPS je pouze doplňkový údaj sloužící k rychlé identifikaci místa a přesné místo přestupku doplní uživatel měřicího zařízení, pokud je to nutné. **V dané věci bylo místo měření popsáno svědkem, zasahujícím policistou R. dostatečným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tomto údaji.** Navíc je třeba k tomu z judikatury NSS uvést názor, se kterým se krajský soud ztotožňuje, že totiž nepřesnost GPS je způsobena určením polohy na základě měření tranzitního času od 4 družic (rozsudek NSS ze dne 6.3.2013, č.j. 4As 2/2014-26), objasněním principu GPS souřadnic se námitka o chybném místě měření jeví irelevantní, když přestupkové jednání jasně vyplývá z výše uvedených důkazů. Uvedené důkazní prostředky byly v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2014, č.j. 2As 33/2014-29). Navíc, což soud považuje za podstatné, byl v dané věci proveden **výslech zasahujícího policisty, který přesně popsal přestupkové jednání žalobce, když z jeho výsledku naopak je zřejmé, že přestupky spáchal pouze žalobce, a nikoliv řidič jiného vozidla.** Zasahující policista podle své výpovědi měl společně se svým kolegou vozidlo řízené žalobcem v dohledu a služební vozidlo a vozidlo řízené žalobcem jela po zmíněné komunikaci sama a záměnu vozidel BMW s jiným vozidlem vyloučil. Pokud hodlal žalobce zpochybnit tento popis přestupkového jednání, tak měl učinit u výsledku policisty, jehož se bezdůvodně zmocněnec žalobce nezúčastnil, přičemž pokud tak činí až v žalobě, když ani nepodal odvolání obsahující věcné námítky, tak se jedná pouze o účelové námítky, které samy o sobě nejsou schopny zpochybnit závěr správních orgánů o jeho vině. Krajský soud dospěl k závěru, že přestupková jednání byla dostatečným způsobem prokázána, a proto **neprovedl** ani důkaz „*odborným posudkem*“, který žalobce k žalobě přiložil. Tento „*odborný posudek*“ z hlediska „*odbornosti*“ se ani náznakem neblíží hodnotě znaleckému posudku, a jeho vypovídací schopnost je nulová. Obsahuje totiž pouze odpovědi na účelově položené otázky žalobcem, resp. jeho právním zástupcem, popis skutkového děje, nejasnou fotografii a vlastní posouzení. Zmíněný „*odborný*“ posudek obsahuje závěr, ke kterým by mohl dospět i ten, kdo se nepovažuje za odborníka na měření rychlosti vozidel silničního provozu. Zpracovatel tohoto posudku ani žalobce neprokázali, v čem tvrzená „*odbornost*“ posudku a jeho zpracovatelů spočívá. Neposkytli konkrétní údaje potvrzující jeho věrohodnost. Např. zpracovatel tohoto posudku uvádí jakýsi vzorec, do kterého nedosadil konkrétní hodnoty tak, aby bylo možné z něho zjistit nějaký konkrétní závěr o údajných chybách měření rychlosti vozidla. Pokud je zde uvedeno, že nebylo možné určit přesnou polohu měřicího vozidla, tak konkrétní údaje svědčící o tom, že došlo k výše uvedenému přestupkovému jednání, jsou obsaženy i v jiných podkladech, než který údajně měl zpracovatel posudku k dispozici, tj. zejména ve výpovědi zasahujícího policisty. A ten popsal protiprávní jednání žalobce věrohodným a podrobným způsobem měření, když z něj žádné pochybnosti o chybách týkajících se měření nevyplývají.

Navíc nelze přehlédnout, že věcné námitky uplatnil žalobce až v žalobě, nikoliv v odvolání, ač tak mohl učinit. Žalobce všechny námitky obsažené v žalobě neučinil předmětem odvolacího řízení, ale přesunul je na „scénu“ správního soudnictví. V soudním řízení sice platí princip plné jurisdikce a v přestupkovém řízení neplatí zásada koncentrace řízení, avšak ne vždy se v případě, kdy žalobce zpochybní výsledky, měření kdy žalobce uvede námitky proti rozhodnutí správního orgánu až v žalobě, se jedná o právně relevantní postup umožňující taktiku a způsob vedení boje, vedení obhajoby, které jsou výlučně k dispozici obviněného (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09). **Zpochybnit výsledky měření mohl žalobce nepochybně již v odvolání, přičemž je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“** (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). V dané věci v podstatě žalobce prostřednictvím svého výše jmenovaného zástupce, který obhájí v obdobných věcech obstrukční a účelovou strategii, uplatnil v podstatě všechny námitky (až na výjimku - námitka nepřesnosti místa měření - GPS, až v žalobě. Takový postup podle názoru soudu již není v souladu se smyslem a účelem plné jurisdikce a tento způsob obrany se jeví již jako účelový, obstrukčního charakteru. Nelze totiž přehlédnout, že právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Ostatně i Nejvyšší správní soud se k tomuto postupu žalobce, kdy uplatní všechny námitky až v žalobě, jasně vyjádřil v rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43: **„Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedeného měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť, tj. preventivně zabývat ani v řízení v prvním stupni a s ohledem na rozsah přezkumu ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení.“** (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). Proto i v dané věci nebylo třeba vzhledem k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci a prokázané vině žalobce výše zmíněnými důkazními prostředky se podrobně zabývat a vyvracet argumentaci žalobce obsahující stěžejní námitky, které v průběhu správního řízení neuvedl, ale účelově je umístil až do žaloby. Proto i k námitce žalobce týkající se fotodokumentace změřené rychlosti soud uvádí, že na ní je zřetelná poznávací značka vozidla, kterému byla změřena rychlost, č.l. 41 správního spisu, když žalobcem uváděná čísla snímků (00014 a 00013) neodpovídají spisovému materiálu, když je v něm založen snímek č. 2234, který prokazuje změření rychlosti vozidla žalobce a navíc přestupkové jednání žalobce vyplývá i z dalších provedených důkazů, zejména ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. června 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová